

Hraběnka z Mareilles.

.... Román....

NAPSAL CHARLES MEROUVEL.

Raději odsouzení, nucená práce, vypovězení z vlasti, ba i smrt — jen ne to stále uzavírání a odčítání od celého světa!
Snažte se s lávce obla lovaných a budu s tebou moji vy měnití pohled, který mi rozváže jazyk a do dá mi takové výmluvnosti, že přehvědím porotu o své nevině!
Zapřísahám tě, bys přišla v den... přijd' stůj co stůj! Snaž se bude naše spása!

Miluji tě celou duší, veškerou sílou. Nemyslím neobětí, jenom kdybys na okamžik mohla k to-
bá.

Zbožňuji tě!
Právě tě sleduje žalárník, že budu souzen za čtyři dny. Dám mu tento list, Slibuje, že ti jej o-
devzdá.

Když byli ti jen na okamžik vě-
děl... kdž byla bys u mne!
Příjď!... prosím tě na koleno! Jan.

XII.

VRCHOLOU KRÍŽOVÉ CESTY.

Krev státního a hraběcího plukovníka de Lignérea kolovala i v žilách jeho dcery.

Hraběnka učinila vše, aby se dostala až k svému chotě, ale ne-
dovedla odcitit přísné rozkazy.

Pan Bazonges byl k ní nadmí-
ru zdvořilý, avšak —

Když přišel do Mareilles, aby vyslechl hraběnku a zabavil ve-
škeré spisy a listiny, byl překva-
pen prostotou a vzneseností její řeči.

Jako hrabě Jan netajila se též svými starostmi a nesnáze.

V záusve stolu bylo 60.000
franků a seznam, kam přišly o-
statní peníze.

Hrabě byl zvláštní zločinec —
zanechal soudní doklady tak
snadno přístupným!

Soudce, ne neměl orlí zrak,
měl přece tolik rozumu, že to i-
hned poznal.

Měl nešťastníka a nechtěl jej
pusťt!

Hraběnka tvrdila — a bylo to
zajisté možné — že se mohli zlo-
činec, znajíci přelovčnou skou-
post slavné de Mareilles, vlopuat
do osamělého domu, vyčkatí
odchodu hraběte, pak spáchatí
vraždu a konečně zmizet v tma-
vě noci.

Hraběnka trvala pevně na ne-
vině svého chotě.

Ale nenašla viny — a tudíž se
též marně snažila, aby směla na-
vštívití drabého manžela.

Marné prosila... marné uplala...
nikdo se jí neujal! Nešťastný ne-
má přátel!

Zločin hraběte uvalil na celou
rodinu hanbu a úplný úpadek
hmotný.

Vrah nedělí po své oběti! Celé
dědiectví připadlo tudíž hraběti
Cesarovi de Mareilles, který se
však v Mayenne ani neobjevil.

Bratři Besnouové byli snad jedi-
nité věrné přátelé hraběte Jana.

Za trápěného předložného vy-
šetřování nabyt zapisovalat Atta-
na Besnou pevného přesvědčení,
že padl hrabě do pasti, již nastra-
žil předovlátna jako svédkyne.

Služebnictvo bělo odjezd a ná-
vrat panův, a liehvár řekl, že pří-
jal peníze.

Pan de la Jarrière hleděl roz-
páčet na soudní osoby.

Citil, že se bude marně namá-
hati hájním usvědčeno....

Státní zástupce měl lehký úkol.
Za malou chvíli vyléhl, v jakém
nepořádku byly penoži záležo-
stí obžalovaného — jak jej to-
lena nenašela, což vysvítalo z po-
slední vále, kteráž byla dílem
Stribouvy a jak zatáhl svoji
neutí návštěvu u stare dámy před
svými lidmi, ba i před samou hra-
bēnkou; dále poukázal na taju-
pého posla, jež nikdo neviděl a
vymal, a který přišel mu ohlásití
vymyšlenou úmroc, pak na hra-
madu zlata, kteráž zůstala v dome,
a kteráž by obyčejní zloději zajisté
byl odnesli — a konečně na ne-
zvyraté doklady; femen a útržek
kapsulníka!

Státní zástupce žádal o výmě-
ru nejvyššího trestu za vraždě-
ka, což zločin připravený a do-
promyšlený, za vraždě sestry
vlastního otce!

Pan de la Jarrière mluvil sko-
rem tři celé hodiny ve prospěch
svého klienta; nezapomněl na nic
tvrdil, že jde tu patrně o tajupí-
ného muže, který nastrojí pastí
s d'abelskou chytrostí a doved-
ností.

Ale z obecenstva ozývalo se
reptání proti jeho slovom.

Lid nevěří v neprospěšné věci;

čeho mří hmatatých důkazů.
Nikdo nevěří v tajupného škůd-
ce a zločyna.

Obhajbe se tím zaradil a pak
jiz mluvil bez přesvědčení, přel
se, a doporučil konečně svého
obráněnce jako čestného muže
mlosti porotců!

Když udělil předseda slovo
hraběti de Mareilles, pravil ten
to pevným hlasem:

"Jsem nevinca — přísahám při
životu bohů!"

Sešli si opět a své místo a za-
kryl si tvar dlaněmi.

V jedenáct hodin v noci prou-
šli porotci výrok: vinen!

Rozsudek zněl: odsouzen k do-
životní nucené práci!

Jan de Mareilles zvedl oči ke
kříži, visícímu na stěně a vstal.

V jeho oku leskla se slza; byl
na smrt bledý.

Když odcházel provázen žala-
rním dozorcem, zavazul ze zadu
promikavý vykřik:

"Jeane!"

Žena v černém šatě, před ní
se obecenstvo rozstupovalo, vrhla
se mu do náruče.

Byl to tak dojemný okamžik,
že i četníci ustoupili stranou.

"Byla jsi zde?" ptal se hrabě.

"Právě přicházím... sama... vy-
silena...."

"Proč jsem tě dříve neviděl?"

"Podívej se na mne...."

"Jsi nemocná?"

"Na smrt!...."

"Moje psaní!...."

"Neobdržela jsem."

"Tj bídní!...."

Přivlnul Helenu k srdci, obrá-
til se k soudnímu dvoru a opako-
val pevným hlasem:

"Jsem nevinca! Nikdo jiný to
nečinil. Bůh však jest spravedliv!
Osvobodí mne... a pak se po-
mstím!...."

Libuje vroněný svoji ženu, še-
ptal jí do ucha:

"Čekej a doufej!... Miluji tě!"

Předseda kynul a stráž se ho
chopila.

Nebránil se.

Hraběnka sklonila ubledlé če-
lo, zavravorala a sklesla bez vě-
domí k zemi!

XIII.

MEZI NEREM A VODOU.

Za čtyři měsíce brázdira A-
tlantický oceán stará fregata,
přetvořená v parník a nazvaná
"Atropos" —

Její náklad tvořili trestanci,
odsouzení k práci v Guayane.

Odtamtud se nevracel, kdo ne-
má zdraví ze železa, které jedni-
odolá tannímu podnebí a hrozné
žluté zinnici, proti níž dosud ne-
má léku.

Dva odsouzení, kteří vstoupili
na loď v Rochefort, lehli si ve-
de sebe na dřevěnou lavici v ka-
bině, v níž byli samotní.

Její soudruzi byli nakupeni
v mezpalubí jako slanečkové v
sudě.

Ryli to většinou Arabové a od-
souzení z osad. Trestanci v kabi-
ně byli Francouzové.

Za blaho vlastní kabiny děko-
vali lodním lékařem, který je vzal
pod svoji ochranu.

Byli skorem v téměř věku a byli
si dosti podobní.

Jeden z nich byl hrabě Jan de
Mareilles.

Druhý se jmenoval Toussaint
Vardou; byl pytlák a přezdívali
mu la Brèche.

Výraz tváře hraběte Jana byl
bolestný, ale hrdý a oddaný.

Tvar la Brèche jevila neklid;
byla zasmušlá, ba skorem divá-
ká. Z jeho černých očí leskla se
neobčinná vůle a odvaha.

Oba byli velicí a silní, krásní
muži, nebezpeční ženám i mu-
žm.

Byla asi půlnoc, ale bylo jasno
a horko — jak bývá jen v ze-
mích slunce.

Kabina byla osvětlena malou
lampičkou, visící na stropě. Svít
měsíce vyhal malinký okének na
něž narážely vlny mořské. Ma-
linký otvor byl pevně zamřížo-
van, aby se zaměřil útek, který
byl ostatně nemožný na širém
moři.

V kabině nebylo jiného náby-
tku než lavice, přikovaná ke stě-
ně, pod níž ležely dva slamou
naplácené — odsouzených postele!
Oba vězňové měli na sobě
stejně haleny a slaměné klobou-
ky.

Kde jsmo, Brèche?" ptal se
hrabě Jan.

"Myslím, že se blížíme cíli, pa-
no hrabě!"

Odsouzený se trpce usmál a po-
hléd na svůj šat.

"Kdo jsi? Jsem, příteli," pra-
vil.

"Ale kdž jsmo sami!..."

"Což na tom? Jsme si v neště-
stí rovni, milý Toussainte!... A
to na dlouho!..."

"Kdo jsi?"

Toussaint Vardou byl ubožák ze
Seine et Marne, z okolí Nangis,
který se stal pytlákem z odda-
nosti a z obětovosti.

Čiž se to zvláštní, ale jest to
má rak.

Otec Vardou, voják, který
šel do výslužby v osmatisícem
roce po italské vojne, žil z malé
penze se svoji dvacetiletou, les-
kou, krásně rostlou ale skoro bi-
hou dezerou v malém domku ve
vsi Chesnay, na břehu Varny,
na krásném panství barona Ray-
nanda.

Jednocky otec Vardou pracu-
val na okolních statech, kde při-
šel o ruku při parní mltice. Ma-
jitel tvrdil, že nešťastí zavlnil
vlastní nepozorností, a tudíž a-
traty spůsobem ne nemoci a nu-
čená nečinností odebraly jej ú-
píne.

Když slyš si odsouzení povinnou
dobu a namožní péčoty, stal se
kocím u lékaře v Montereau. Po-
zději vzal se nastá, přistěhoval
se k otcí a sestře, a pracoval ze
všech sil, aby je uivil.

Když ples všehoho našli ne-
dovedl zapláštití nozici z domně-
lých chaty, dal se svěstí zlým přík-
ladem okolních pytláků a trávil
noci po celodenní těžké práci na
cekané, aby opatřil rodině dobré
ho sousta.

Ale zvěč byla dobře strážena a
hajena.

V kraji Seine et Marne bývají
stále potyčky s nepravými
střelci.

Vážný důvod zvláštní jest
nešťastníka mezi la Brèche a
jednu z hajných barona Maxe
na Raynanda.

Hajný Richard byl nená-
džen pro svoji přespršnou pris-
tnost a pro své chování k divákům,
které vedla cesta lesem, v němž
mával službu.

Nešťastnou náhodou zaslá
jednou krásná, bílá sestra Tou-
ssaintova do onoho lesa....

Do roka narodila se jí mrtvé
děcko, a k bídě, která skuhrala
u krhu Vardou, přidružila se i
hanba. Bývalý námořní vojín byl
jednou oporou nešťastné rodi-
ny.

Richard byl tak nestouduý, že
se veřejně pochlubil zločinem,
spáchaným na nešťastné bílé.

La Brèche došel k baronu Ray-
nandovi a vše mu sdělil.

Baron vyslechl mladého mu-
že s pánovitou netrpělostí.

"Čeho vlastně žádáte?" ptal
se. "Chečete peníze?"

"Ne, pane barone," odevřtil la
Brèche hrđ: "Takovým chlebem
bych se neživil!"

"Nuže...."

"Prosím, abyste hajného vy-
hnal."

"Jest to muž, ježž mohu potře-
bovat."

"Stane se nějaké neštětí, se-
tkám li se s ním?"

"Co mi na tom záleží!..."

"Odejde-li Richard z tohoto
kraje, najde místo jinde a ja se
pokusím, abych zapomněl."

"Potřebuji jej. Takových mi-
lostných přetek si neršímám —
holky se mají brániti úš. Děte?"

La Brèche zduřile pozdravil
a odešel, fka úse:

"Dobře tedy."

Přštl nedělí spolčkovař Ri-
charda v samé poledne před ko-
stelem, kde bylo plno lidí, a vy-
zal jej k souboji.

Richard však nepřijal souboj
a smál se pohrdlivě.

Za týden našli Richarda v le-
se mrtvého s prostřelenou hru-
dí....

Nikdo nevědel, co se vlastně
stalo, ale na udání barona Ray-
nanda byl la Brèche zatčen.

Toussaint byl nevinca; ale k
svému zachránění byl by musil
prozradití přítele, a proto radě-
ji mlčel.

Soud jest velice přísný k py-
tlákům.

Ale nebylo důkazů a porota ne-
byla by proto odsoudila uboheho
hoča, kdžby za odsouzení nebyl
se přinávovat mocný baron Ray-
nand, který chtěřl býti pomstěn
za zrádu potřebného sluhy.

Nešťastný Toussaint byl od-
souzen na dvacet let k nucené
práci.

La Brèche ukázal k svému ne-
čestí svému nepříteli pěst', fka,
že se zase setkali.

Baron Maxím se usmál stejné
zlym úsměvem jako tehdy Ri-
chard.

Díky jeho přičinění plul la
Brèche za několik měsíců lodí
"Atropos" k dálným břehům, z
nichž se málokdo vrací.

Otdjžděl se zoufalostí v srdci
jako hrabě de Mareilles, neboť i
ok zanechal ve vlasti mladou
dívkou, již vášnivě miloval.

Odsouzení uboheho hoča ml-
lo i jiné zlohubé následky. Otec
jeho si zoufal a obsel se ve své
chatě, a jeho sestra, která po
porodu svého děcka sesadila, byla
odvezena do blázince, kde za-
hy zemřela.

Když odsouzeného odvážel,
přisahal, že se vrátí a že se po-
mstí.

Jan de Mareilles znal životní
příbývající vojna.

Toussaint Vardou byl pevně
přesvědčen, že costas a vznešeny
hrabě není zločinec, nežž je
se stal jako oběti nešťast-
ných okolností, a to vedomí při-
poutalo jej pevně k soudruhu v
útrpení.

Oba muži nepodobali se nitře
rak ostatním odsouzením, kte-
ří měli vzezření divě zvěre, smec-
ky lotru, nepodobajících se ni
kterak človeku.

Hrabě Jan mival chvilu, kdy
by se byl nejraději s paluby do-
more vrhl, aby se zbavil zmate
ného života. V takových okam-
žích obřvtil vždy zrak s nemou
otázkou k svému soudruhu.

Oba muži se hned porozuměli
a la Brèche vybral jej němě k
vytrvání a k trpělostí; vždyť
kynula jim oběma pomsta.

Lodní lékař poznal ihned, že
tito dva nejsou jako ostatní, a
snažil se všemožně, aby jim uleh-
čil hroznou cestu k děsnějšímu
ještě cíli....

Hrabě Jan mu byl za to neko-
něsně vděčen.

Toussaint položil ruku na ra-
meno hraběte.

"Máte jest neklidné," pravil,
blížíme se pevnině.... znám tyto
břehy — dříve jsem zde býval na
loři — za několik hodin budeme
snad již u cíle. Co si tam počne-
me?"

"Musíme si pomáhati, podpo-
rovati se...."

"Zajisté... ale možná, že nás
oddech...."

"Možná?"

"Bud' síl Dva na vše odhodla-
ni muži mají vždy nádeje na spa-
su. Vy budete velící, a ja se ve-
šem podrobím. Budu vašim po-
mocníkem, vašim pobočníkem,
vaším sluhou."

"Ne, budes mým bratrem," od-
pověděl Jan de Mareilles. "Bez
tebe byl bych sešel sebevraždu
budeli bych třeba, zemřeme je-
den za druhého."

"Na loři, na kocábce, ba i na
kmenou stromu zmáčeně se dosta-
jí do Brazílie a odtud do nejz-
láheh kraji jižní Ameriky. Mate
penize?"

"Dva tisíce franků. Jistý pří-
tel mne je tajně zaslal, nežli jsm
odjel."

"Hledte abyste je skryl před
dozorcí; budeme jih později po-
trebovat."

Toussaint dodal tichým hlasem,
jako by hovoril sám s sebou:

"Jest třeba spěchat. Luisa jest
chudá. Nečekala by."

Hrabě s sebou trhl.

Myslil totiž, co pravil la Bré-
che chvěvíc se hlasem. Čím vi-
ce se vzdával vlasti, tím více
soužila jej žárliivost a touha po
zbožňovaně ženě a drahe deuce-
ce.

Co z nich bude?

Kdo je bude siliti a podporo-
vat v krutem boji proti zoufal-
stí a chudobě?

Vyrvala Helena?

Bude na něho čekati tak dlou-
ho jako chudá nevěsta Luisa Mo-
rainesová na jeho druhá?

Hrozná žárliivost udržovala
hraběte ve stále horečce, byla přec-
vele půvabná, dobře urostlá,
zdravá a nad míru činná, tak že
si ji mnohý sedlák přál za ženu.

Nevyhnutla se žádné práce za
malou chvíli dovedla dodatí nej-
nepořádnějšímu bytu roztomilé
ho a štírnulého vzezření.

Stále odmítala i nejhezčí a nej-
bohatší nápadníky neboť chovala
v srdci tajnou lásku.

Byla soukojenka Jana de Ma-
reilles, vrostla s ním, a krásný
hrabě jednál s "rostou dívkou
jako se sobě rovnu; laškovař s
ní, a často vtřkl i bratrské po-
libení na její čisté čelo.

Nikdy si však netekli ni slův-
ku lásky.

Jan jí považoval za člena rodí-
ny, ale Zuzana byl Jan bohem,
ježž zbožňovala potají z hloubi
duše.

Když se Jan oženil, trpěla div-
ka velice, ač věděla, že jest Jan
ve svém právu.

Pravila si, že jest ho hraběnka
hodna, a že ona Zuzana, jest také
blážená, může li na dále žiti u ně-
ho — v jeho domě — jeho živo-
tem.

Když se sneslo neštětí na Ma-
reilles, trpěla stejné jako hrabě
manžela.

Jako bratři Besnouové byla
pevně přesvědčena o nevině Ja-
na de Mareilles; jako oni cítila,
že stal se obětí mocného, nevidí-
telného nepřitele, který zatáhl
jej do své d'abelské sítě.

Obětovala svému zbožňovaně-
nému Janovi tím, že zůstala a
středila ženu a dečku, ježž tak
miloval; u nich se aspoň něco o
něm doveděla, a v budoucnosti
snad jej i uvidí....

Bude moči pracovatí po něho,
chvilky o tom nepochybovala, že
je nevinca.

V polovině ledna teprve zača-
la hraběnka oponáštití lože, ale
byla nad míru slabá....

Byli tři hodiny odpoledne.

Slunce vycházelo a zlatilo bla-
dím mořskou carovonným les-
kem.

Bývalý námořní voják vzpřimil
se na polo a poslouchal.

"Země" pravil, a upíraje zrak
pěrně na tvar hraběte, ptal se
úsměně: